

Forfatter: Sthen, Hans Christensen

Titel: Om Trøst oc Frimodighed, mod all Kaarss oc Modgang ... met den Thone: Aff dybeste Nød lader ...

Citation: Sthen, Hans Christensen: "Om Trøst oc Frimodighed, mod all Kaarss oc Modgang ... met den Thone: Aff dybeste Nød lader ...", i Sthen, Hans Christensen: *En liden Vandrebog*, udg. af JENS LYSTER ; JENS HØJGARD , Det Danske Sprog- og Litteraturselskab, C.A. Reitzel, 1994, s. 73. Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-sthen01val-shoot-workid63241/facsimile.pdf> (tilgået 29. april 2024)

Anvendt udgave: En liden Vandrebog

Oc den hand pleyer at holde sig nest,
Monne hannem allermest fortrycke.

7.

Thi raader ieg dig ihuor du est,
Tag dig for Falskhed vare,
Vær icke gierne huer mands Giest,
Vær dig for Smuglerens Snare:

Mtr Sig icke altid din Meening frem,
Oc lad dig icke mercke.
Ellers bliffuer du spottet naar du gaar hjem,
Dine Wuenner ere dig for stercke.

8.

Paa Gud sæt all dit Haab oc Tiljd,
Oc bed hannem altid om Naade,
Det er dig tryggest til euig Tid,
Hand vil dig aldrig forlade:

Mtr Den Gud fortroer oc haaber paa,
Oc fra hans Ord ey viger,
Til skam hand aldrig bliffue maa,
Den hellige Scrifft det siger, Amen.
M. A. I. H.

[46] **Om Trøst oc Frimodighed, mod all**

Kaarß oc Modgang, oc imod
Doden.

Stungis met den Thone: Aff dybeste
Nod lader oss til Gud, etc.

AH fromme Christne værer ved god Trøst,
I skulle icke forsage,

Mtr Christus Guds Son haffuer oss forlost,
Dog hand met Kaarset oss plager:
Den Straff haffue wi vel forient,
For Gud ville wi det være bekient,
Ingen taar sig vdelycke.

2.

Vdi din Haand wi oss giffue,
 O Gud vor kiere Fader,
 Den stund wi ere her i Liffue,
 Du oss aldrig forlader:
 Thi her er intet vden Sorrig oc Nod,
 Elendighed oc Bedrøffuelse til vor Død.
 M7A Hoss dig wi Glæden vente.

3.

Ingen Fruct et Huedekorn giøre kand,
 Vden mand det i Jorden giffuer,
 Saa skal oc dette Legeme forsand,
 Til Stoff oc Aske bliffue:
 Før end det kommer til Herlighed,
 Som du HERre Christ oss haffuer bered,
 Ved din blodige Død oc Pjuc.

4.

M8A Huorføre ville wi da frycte saa,
 Denne timelig Død paa Jorden.
 Wi maa dog engang met hannem gaa,
 Thi huem er altid her vorden?
 Men huo met Simeon soffuer hen i Ro,
 Sin Synd bekiender oc paa Christum troer,
 En salig oc god stund hand fanger.

5.

M8A Betænk din Siel, beuare dit Liff,
 Lad Gud din Fader raade,
 Hans Engle dine Vectere bliffue,
 Dig beskytte fra alskens Vaade:
 Ia som en Høne sine Kyllinge smaa,
 Sine Vingte breder hun dennem paa,
 Saa giør Gud mod oss arme.

6.

Huad heller wi soffue eller vaage maa,
 Da ere wi HERrens egne.

Paa Christum ere wi dobte ocsaa,
 Hand beskærmer oss alleuegne:
 Ved Adam paakom oss den Død,
 Men Christus hielper oss aff all Nød,
 Thi ville wi hannem prjse.

Nr

7.

Loff, Ære oc Prijs skee dig altid,
 O Himmelske Konning oc HËrre,
 Ved Iesum Christ vor Broder blid,
 Den hellig Aand skee lige Ære:
 O du wskyldige Trefoldighed,
 Skee loff oc Tack i all Eughed,
 Huo det begærer siger A M E N.

[47] **En Bekiendelse oc Bøn til Gud, i**

Synd, Sorg, oc Legemlig suaghed.

Nr

Siungis met den Thone: Ieg kand be-
 sinde oc ræt befinde, etc.

1.

O IËsu Liffsens HËrre,
 Kom mig til hielp oc trost,
 En Synderc monne ieg vare,
 Ieg kiender for dig min Brost:
 Min Synd kand ieg ey dølge,
 Hun tunges mig Nat oc Dag,
 Stor Sorrig monne ieg føle,
 Der til gioris ieg nu suag.

Nr

2.

Den stund ieg er i Liffue,
 HËrre IËsu ieg beder dig,
 Du ville mig Naaden giffue,
 At ieg maa omuende mig
 Ieg haffuer meget ont bedreffuet,
 I all min gantske Tid,
 Oc haffuer ræt ilde leffuet,
 Det gior mig Sorrig oc qujd.